

La lletja

Ni el sol l'ha vista somriure alegre;
 sempre va frista, plena de dol;
 no té pervindre; tot ho veu negre...
 ¡Com qu'és tan lletja, ningú la vol!

Sense companyes sempre fa via;
 burles per ella tothom en té;
 plora sa pena tot el sant dia;
 si veu que riuen, plora també.

Des de petita que no té mare;
 tant que li falta tindre un costat!
 Més, aït ni un arbre, ni un tronc l'ampara:
 Com marxa d'ella l'Humanitat!

Quan l'alba apunta vers la llunyaça,
 marxa del poble, fuig cap al bosc,
 i allí, entre els arbres, sense esperança
 roman soliu fins qu'és ben fosc.

En cap fontana mai s'emmiralla:
 per veure's lletja, no té prou cor.
 I al Cel demana fent greu ploralla:
 «oh Déu, doneu-me prompte la mort!»

Més, si de terra no té carícies,
 en troba, dolces, d'altres regions
 i fent-se monja troba delícies,
 topa amb amigues, cors companyons.

I l'amor tendre que al cor tenia
 ja algú li accepta, ja algú li vol:
 a Déu l'ofrena, ¡, amb alegria,
 veu com l'estima per son consol.

I per més joia, per més goig d'ella,
 tothom la mira com àngel qu'és,
 i fins li diuen per nom, Sor Bella.
 Ara de lletja, no en serà més!

RAFEL VILÀ BARNILS